

Tre smukke Viser.

En ny og smuk Kjærlighedsviser

om

Gustav og Karoline.

D, modtag her min dyrebare Dulle
Sidste Hilsning fra mit Hjerte gaar,
Som i stille Løndom for dig sulke,
:: Dg dig beundrer som en Helligdom. ::

Hulde Lina, jeg for dig ei dølger,
At din Indest gjør mit Hjerte Sorg,
Dg min Barm af idel Elskov bølger
:: Indtil sidste Puls i Døden slaar. ::

Elskovs Pensel tegned dig saa fager
Første Gang jeg dine Dine saa,
Dg i himmelft Klarhed staar du malet
:: For mine Dine, hvor jeg gaar og staar. ::

V box 26:775

Blot for dig mit Hjerte trofast banker,
Blot for dig jeg fatter Kjærlighed,
Blot for dig jeg øver mine Tanter,
:: Dag og Nat saa stilles du for mig. ::

Jeg mit Purpur og min gyldne Krone
Gjerne vilde bytte bort for dig.
Du er mig mer end Kongens gyldne Krone,
:: Om den end glindsede som Solen rød. ::

Men her i Kongegaardens høie Sale
Engstes Hjertet tidt af Sorgen klemt,
Dg en himmelsk Klarhed dig omstraale,
:: D mit Hjerte slaar saa bølgende. ::

Hyttens Son, misund mig ei min Lykke,
Skjønt jeg staar ophøiet over dig;
Himlen skænke mig en bedre Lykke,
:: Som i Verden her blev nægtet mig ::

Du dit Elstovs Balg kan frit bestemme,
Ingen Hindring dig i Veien staar,
Men jeg lyde maa til Lovens Stemme,
:: Jeg over disse Grændser ei tør gaa. ::

Men hist bag Graven, der hvor Alting smiler,
Der, hvor Fyrste intet Fortrin har,
Seierskrandsen os tilfammen binder
:: Udi Evigheden til et Par. ::

Emor og Thora.

(En historisk Sang.)

En venlig Aften under Rosers Ly,
Sad Emor ved sin elskte Thoras Sids;
Alt slumred trygt i Skov, i Mark og By;
Thi det var henved Midnats taufe Tide.

Da hævdede sig skyldfri Emors Bryst,
Hans Hjerte slog saa ømt af hellig Barme;
Hans mørke Die blev saa klart og lyst
Da han om Thora slynged' sine Arme.

D Elskte! sagde han, paa dette Sted,
Hvor dine Barndoms Aar i Fryd henfløde,
Her, hvor Du svor mig Trostabs dyre Gød
Her skal Du snart min Grav med Roser pryde.

D Thora blev han ved, og hævded' fro
Sit Die mod den Stjernestrøede Bue,
Der skal vi dog engang forenet bo,
Hist oppe hvor de klare Stjerner lue.

Da svæved Kjærlighedens Engel blid
I lysende Gestalter om de Gode,
Der som et Rov for Dndskab, Had og Rid,
Udfilte vandre maa paa Sorgens Klode.

D Thora, snart jeg hen til Døden gaar,
Mit Blod skal snart din haarde Fader fryde;
Forladt og sorgfuld da igjen Du staar,
Din' Laarer ene skal ved Liget flyde.

Nei, elskte Emor, raabte Thora, nei,
Ei ene skal Du dø, Din kjære Pige
Vil følge Dig, skjønt paa en farlig Vei
Op til Alfaders lyse Himmerige.

D, Englestjønne! da med Fryd jeg dør,
Befignet sidste Time Du mig være;
Da skal jeg jo blandt Valhallas Moer
Imorgen savne Dig, Du Englestjære.

Nu Timen slog, de Elskte skiltes ad;
Hun ileb' hjem, og han til mørke Fængsel,
Hvor Bægteren ved skumlen Indgang sad
og ventede' paa ham med urolig Længsel.

Paa Himlens østre Bue Natten veg;
Alt smilte frem den unge Morgenrøde,
Da Thoras grumme Fader stolt besteg
Den Høi, hvor Emor skal som Dffer bløde.

I Jomfruburet, smykket som en Brud,
Sad Thora mere skjønt end Morgenrøden,
Dg sendte fromme Bønner op til Gud
Om Taalmod, Styrke, Kraft og Mod i Døden.

Da saa hun Emor rolig træde frem,
Hun saa det tunge Sværd hans Hoved ramme.
Tilgiv mig, milde Gud, min Brode glem,
Hun raabte blidt, og Borgen stod i Flamme.

Mod Himmelen den røde Lue steg,
Da Thoras Fader stod som ramt af Torden,
Som Marmorstøtte stod han kold og bleg;
Thi Thoras Aand var ikke mer paa Jorden.

